

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/21/2025
Identifikačné číslo spisu: 1119213806
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1119213806.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: ZEMPLÍN MARKET, s.r.o., so sídlom Nobelova 13833/12C, 831 02 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 36 600 679, zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Šmidom, so sídlom Rudnayovo námestie 1, 811 01 Bratislava a advokátskou kanceláriou AK Matyšák, s. r. o., so sídlom Nobelova 13833/12C, 831 02 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 54 496 586, proti žalovanému: UniCredit Leasing Slovakia, a.s., so sídlom Šancová 1/A, 814 99 Bratislava, IČO: 35 730 978, zastúpenému Stentors, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Hodžovo nám. 2A, 811 06 Bratislava, IČO: 51 757 184, v konaní o zaplatenie 113.339,97 eura s príslušenstvom, aktuálne vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-26Cb/127/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. apríla 2024, sp. zn. 1Cob/132/2022-395, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v I. výroku zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 38.008,38 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 38.008,38 eura od 5. novembra 2019 do zaplatenia a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v II. výroku žalobu vo zvyšku zamietol a v III. výroku priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 33 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou z 1. júla 2019 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 38.008,38 eura s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 24. marca 2009 uzatvoril v postavení leasingového nájomcu s právnym predchodcom žalovaného leasingovú zmluvu o leasingu nehnuteľností č. 207101, predmetom ktorej bol leasing nehnuteľností (stavby a pozemkov). Žalovaný vystavil žalobcovi v období mesiacov júl 2015 až jún 2016 12 faktúr,

prostredníctvom ktorých žalovaný vyúčtoval peňažné plnenia označené ako splátka podľa leasingovej zmluvy. Žalobca faktúry žalovanému uhradil, pričom žalobca žalovanému za predmetné obdobie uhradil 948.025,08 eura vrátane DPH, z ktorej suma 790.020,87 eura pripadá na splátky podľa leasingovej zmluvy a suma 158.004,18 eura na DPH. Zo sumy 790.020,87 eura pripadala časť sumy 303.081,56 eura na žalovaným fakturovaný úrok (označovaný aj ako finančný výnos) suma 3.286,56 eura správny poplatok za dotknuté obdobie. Podľa žalobcu žalovaný v rozpore s leasingovou zmluvou vyfakturoval sumu 38.008,38 eura v dôsledku nesprávne vypočítanej a vyúčtovanej odplaty za leasing. Poukázal na to, že leasingová zmluva je právnym dôvodom, na základe ktorého vznikol medzi stranami sporu právny vzťah, z ktorého vznikajú práva a povinnosti zmluvných strán. Vo vzťahu k odplate za leasing (k úrokovej sadzbe) sa zmluvné strany dohodli, že táto sa bude určovať zo súčtu troch parciálnych sadzieb, a to z trojmesačného EURIBORu, nákladov leasingového prenajímateľa na zabezpečenie refinancovania (tzv. likvidných nákladov) a marže vo výške 1,450 %. Podľa žalobcu je sporná percentuálna výška nákladov leasingového prenajímateľa na zabezpečenie refinancovania. V žiadnom ustanovení leasingovej zmluvy sa percentuálna sadzba likvidných nákladov leasingového prenajímateľa neuvádza. Žalobca poukázal na to, že v záväznom návrhu na uzatvorenie zmluvy bola presne a jednoznačne špecifikovaná výška sadzby likvidných nákladov, a to 1,750 %. Až na osobnom stretnutí v roku 2017 žalovaný žalobcovi potvrdil, že žalobca uhradil náklady leasingového prenajímateľa na refinancovanie vo výške 2,270 % a nie vo výške 1,750 %, ako bolo dohodnuté v leasingovej zmluve. Ozrejmil, že žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia má spočívať v tom, že žalovanému nárok na zaplatenie žalovanej sumy nevznikol, keďže žalovaný mal nárok na zaplatenie odplaty za leasing, ktorá pozostávala zo súčtu trojmesačného EURIBORu, marže 1,450 % a likvidných nákladov 1,750 %. Žalovaná suma 38.008,38 eura tak pozostáva z rozdielu medzi plnením žalobcu a skutočným nárokom žalovaného. Žalobca predmetnú sumu uhradil žalovanému pôvodne v presvedčení, že žalovaný vyúčtoval odplatu správne.

Žalovaný uviedol, že záväzná ponuka jasne deklarovala jednotlivé parametre financovania projektu žalobcu, a teda už počas predzmluvných vzťahov bolo žalobcovi jasne deklarované, že predmetné financovanie pôjde podľa modelu, ktorý má určité parametre, t. j. fixné zložky a variabilné zložky. Fixnými zložkami boli najmä doba leasingu, celkové investičné náklady, maximálna financovaná hodnota a variabilnými zložkami boli refinančná sadzba alebo likvidné náklady. Žalovaný uviedol, že žalobca úmyselne zamlčuje, že v návrhu na leasingové financovanie sú uvedené likvidné náklady platné len v 11. týždni. K podpisu leasingovej zmluvy došlo až v 13. týždni, kedy sa zmenila aj situácia na medzibankovom trhu a zároveň aj výška likvidných nákladov.

3. Okresný súd z dôvodu rozšírenia žalobou uplatneného nároku o sumu 75.331,59 eura, ktorá má predstavovať bezdôvodné obohatenie žalovaného za obdobie od júla 2016 do júna 2018, uznesením z 28. januára 2022, č. k. 26Cb/127/2019-246, pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 113.339,97 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 113.339,97 eura od 23. mája 2019 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Pokiaľ ide o posúdenie kľúčovej otázky pre rozhodnutie v spore, a to výšky likvidných nákladov, z ktorej bol žalovaný v rámci fakturácie odplaty za leasing oprávnený vychádzať, okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že v leasingovej zmluve na rozdiel od iných kľúčových údajov týkajúcich sa leasingového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, nie je uvedená výška likvidných nákladov, a dokonca ani spôsob jej určenia, z ktorého dôvodu súd pri posúdení tejto otázky vychádzal z výkladových pravidiel obsiahnutých v ustanovení § 266 Obchodného zákonníka, kedy je potrebné vychádzať z úmyslu konajúcej osoby, ak bol tento úmysel druhej strane známy (ods. 1), pričom treba prihliadať aj na rokovanie o uzavretí zmluvy (ods. 3). Rovnako tak je potrebné v situácii, keď určitý výraz pripúšťa rôzny výklad, tento vykladať na ťarchu tej zmluvnej strany, ktorá ho pri rokovaní použila ako prvá (ods. 4).

4.1. Podľa súdu prvej inštancie prichádza do úvahy rozdielny výklad záväznej ponuky žalovaného ohľadom výšky likvidných nákladov (pri absencii jej výslovného dojednania v následne uzatvorenej leasingovej zmluve), a to výklad, ktorý prezentuje žalovaný, že v prípade uzatvorenia zmluvy v neskoršom ako 11. týždni bol oprávnený vychádzať z neskôr platnej (vyššej) výšky likvidných nákladov, ako aj výklad zastávaný žalobcom, že v prípade akceptácie návrhu žalobcom do 18. marca

2009 bude právny predchodca žalovaného viazaný svojim návrhom (vrátane likvidných nákladov platných pre 11. týždeň) až do 8. septembra 2009. Predmetné dojednanie tak je podľa okresného súdu nevyhnutné v súlade s ustanovením § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka vykladať na ťarchu žalovaného, ako zmluvnej strany, ktorá (resp. ktorej právny predchodca) návrh na uzatvorenie leasingovej zmluvy koncipovala.

Z tohto dôvodu považoval súd správnu výšku likvidných nákladov, ktorú bol žalovaný oprávnený zahrnúť do odplaty za leasing, tú, ktorá bola uvedená v návrhu právneho predchodcu žalovaného z 11. marca 2009, t. j. vo výške 1,750 %. Žalovaného zaväzoval záväzný návrh jeho právneho predchodcu z 11. marca 2009 aj v časti týkajúcej sa výšky likvidných nákladov, čo znamená, že pre výpočet odplaty žalovaného bola významná výška likvidných nákladov 1,750 %, keďže po ukončení fixácie nedošlo k dohode o zmene podmienok určenia odplaty v súlade s bodom 1.2.4. leasingovej zmluvy. Rovnaká výška likvidných nákladov zaväzovala žalovaného a aj jeho právneho predchodcu aj v situácii, ak v období medzi záväzným návrhom a samotným uzatvorením leasingovej zmluvy (medzi 11. marcom 2009 a 24. marcom 2009) došlo na finančnom trhu k zmene výšky likvidných nákladov smerom nahor. Tým, že žalovaný fakturoval žalobcovi v rámci mesačných splátok leasingu odplatu za leasing, ktorej výška bola určená s použitím výšky likvidných nákladov 2,270 % a nie 1,750 %, sa žalovaný prijatím rozdielu medzi fakturovanou odplatom a odplatom, ktorá by bola určená pri výške likvidných nákladov 1,750 % na úkor žalobcu podľa súdu prvej inštancie bezdôvodne obohatil získaním plnenia bez právneho dôvodu, keďže na získanie takéhoto plnenia neexistoval na strane žalovaného zákonný podklad a jeho zisk neodôvodňovala ani leasingová zmluva z 24. marca 2009 v nadväznosti na záväzný návrh právneho predchodcu žalovaného na uzatvorenie zmluvy z 11. marca 2009.

4.2. Vo vzťahu k samotnému bezdôvodnému obohateniu, k jeho vzniku došlo podľa okresného súdu nie samotnou fakturáciou, ale až prijatím plnenia žalovaným zo strany žalobcu. Predmetná skutočnosť potom súvisí s ďalšou zásadnou otázkou, a to či žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia preukázal, keďže súd nemôže do svojho rozhodnutia bez ďalšieho vychádzať zo žalovanej sumy 113.339,97 eura. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca preukázal žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo vzťahu k pôvodne žalovanej sume 38.008,38 eura (bod 24. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Zmenou žaloby z 30. júna 2021 rozšírený nárok o zaplatenie sumy 75.331,59 eura podľa okresného súdu žalobca nepreukázal žiadnym listinným dôkazom, keďže v spise a ani v elektronickom súdnom spise sa žiadna listina, ktorá by mala preukazovať nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto časti, nenachádza. Preto v tejto časti žalobcovi žalobou uplatnený nárok pre jeho nepreukázanie nepriznal.

4.3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca má okrem istiny 38.008,38 eura aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania z tejto sumy. Žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy vo výške podľa predpisov obchodného práva (podľa ustanovenia § 365 ods. 1 a § 369 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 1 ods. 2 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z.), t. j. vo výške 9 % ročne, keďže k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného došlo v rámci existujúceho obchodného záväzkového vzťahu medzi stranami sporu založeného leasingovou zmluvou s poukazom na znenie ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka.

4.4. Pokiaľ ide o ustálenie, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s vyplatením bezdôvodného obohatenia, okresný súd uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi vznikom bezdôvodného obohatenia a jeho splatnosťou (a následným omeškaním). Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa mohol dostať do omeškania s plnením, až keď ho žalobca kvalifikovaným spôsobom vyzval na vrátenie bezdôvodného obohatenia a žalovaný si svoju povinnosť dobrovoľne nesplnil. Za kvalifikovanú výzvu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je tak podľa názoru súdu považovať až doručenie žaloby žalovanému, ktorá bola žalovanému doručená dňa 4. novembra 2019 a preto k vzniku omeškania žalovaného (a k vzniku nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania) došlo až dňa 5. novembra 2019. Preto má žalobca voči žalovanému nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 38.008,38 eura od 5. novembra 2019 do zaplatenia istiny. Za obdobie od 23. mája 2019 do 4. novembra 2019 vyhodnotil súd nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania ako nedôvodný.

4.5. Na základe uvedeného súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 38.008,38 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 38.008,38 eura od 5. novembra 2019 do zaplatenia (výrok I.). V prevyšujúcej časti - v časti o zaplatenie sumy 75.331,59 eura a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 38.008,38 eura od 23. mája 2019 do 4.

novembra 2019 - súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 2 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že nárok na náhradu trov konania pomerne rozdelil. Žalobca bol v spore úspešný v časti 33,5 % predmetu sporu a žalovaný v časti 66,5 % predmetu sporu. Preto súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 33 % (66,5 % - 33,5 %) [výrok III.].

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 25.4.2024, č. k. 1Cob/132/2022-395, na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie v zaväzujúcej časti vo výroku I. potvrdil (I. výrok) a na odvolanie žalobcu v jeho zamietajúcej časti vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (II. výrok).

6. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd zopakoval, že predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom zaplata leasingových splátok vo vyššej výške, ako bol medzi stranami leasingovej zmluvy dohodnuté, pričom sporná bola najmä jedna z troch zložiek tvoriacich odplatu za leasing a to náklady leasingového prenajímateľa na zabezpečenie refinancovania, tzv. likvidné náklady. Z dokazovania bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že zmluvné strany si v leasingovej zmluve dohodli možnú variabilitu likvidných nákladov a to ku dňu prevzatia predmetu leasingu, ktorá zmenená sadzba (spôsob úpravy) mala následne v zmysle bodu 1.2.4. leasingovej zmluvy platiť najmenej do uplynutia 36. kalendárneho mesiaca po odovzdaní predmetu leasingu. Podľa názoru odvolacieho súdu z bodu 1.2.4 leasingovej zmluvy nevyplýva, že by akákoľvek zmena odplaty leasingu musela byť dohodnutá osobitnou dohodou, nakoľko z bodu 1.2.3 leasingovej zmluvy jasne vyplýva dohoda zmluvných strán, že tzv. likvidné náklady budú automaticky (prvýkrát) prispôbené ku dňu prevzatia predmetu leasingu. Až akákoľvek ďalšia zmena výšky odplaty by bola predmetom samostatnej písomnej dohody, ako správne uvádzal súd prvej inštancie odkazom na bod 10. leasingovej zmluvy. Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný však v priebehu konania uvedené netvrdil, argumentoval tým, že výška likvidných nákladov sa mala automaticky prispôbiť ku dňu uzatvorenia leasingovej zmluvy a mala byť následne nemenná počas celého zmluvného vzťahu, čo však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Zároveň žalovaný v priebehu celého konania nielen nepreukázal, ale ani netvrdil aká mala byť výška likvidných nákladov ku dňu prevzatia predmetu leasingu. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že je dôvodné tvrdenie žalovaného, že v návrhu na uzatvorenie leasingovej zmluvy zo dňa 11.03.2009 je mesačná leasingová splátka určená vo výške 72.039,- eur, ako aj že v zmysle bodu 1.2.1 sa žalobca ako leasingový nájomca zaviazal k plateniu leasingovej splátky 72.039,- eur bez DPH mesačne, ktorá splátka pozostáva z odplaty za leasing za pozemok vo výške 2.577,- eur a odplaty za leasing za stavbu vo výške 69.462,- eur. Krajský súd zdôraznil, že z takto vypočítanej splátky však nie je možné zistiť, akú výšku likvidných nákladov zohľadňuje, z návrhu zo dňa 11.03.2009 sa javí, že zohľadňuje likvidné náklady platné vo výške pre 11. týždeň - 1,750 %, avšak medzi stranami nebolo sporné, že zohľadňovala výšku likvidných nákladov 2,270 %. Taktiež z prílohy leasingovej zmluvy a to splátkového kalendára, nie je podľa krajského súdu možné zistiť výšku likvidných nákladov, keďže obsahuje údaj o (výšku) 1/ leasingovej splátke, 2/ istine, 3/ úroku, 4/ poistení, 5/ správnom poplatku, avšak neobsahuje žiaden údaj o výške likvidných nákladov. Ten nie je možné zistiť ani z fakturácie leasingovej odplaty žalovaným. Jednotlivé splátky v splátkovom kalendári zároveň podľa odvolacieho súdu nekorešponujú s výškou odplaty stanovenou v bode 1.2.1 leasingovej zmluvy. Taktiež napriek skutočnosti, že žalobca sa oboznámil s obsahom samotnej leasingovej zmluvy a na znak súhlasu ju i podpísal, nevyplýva z nej, že by súhlasil s konkrétnou výškou likvidných nákladov líšiacou sa od záväzného návrhu zo dňa 11.03.2009, pričom výška likvidných nákladov, ako ani spôsob jej výpočtu nebol v leasingovej zmluve uvedený. Nakoľko spôsob výpočtu likvidných nákladov nebol v leasingovej zmluve bližšie špecifikovaný, správne súd prvej inštancie podľa krajského súdu uzavrel, že zohľadňujúce výkladové pravidlá podľa § 266 najmä ods. 2, 3 ObZ došlo k dohode o výške likvidných nákladov v rozsahu 1,750 %.

6.1. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, že úmyslom žalobcu pri uzatvorení leasingovej zmluvy bolo vstúpiť do zmluvného vzťahu s právnym predchodcom žalovaného za podmienok, ktoré mu v záväznom návrhu z 11.03.2009 garantoval právny predchodca žalovaného, čo vyplývalo z akceptačného prejavu žalobcu. Napriek skutočnosti, že žalovaný dôvodne namietal, že v

záväznom návrhu negarantuje platnosť likvidných nákladov počas celej doby trvania leasingového vzťahu, čo následne vyplynulo z uzatvorenej zmluvy, nemožno opomenúť, že v konaní nebolo tvrdené, že by výška likvidných nákladov mala byť prispôsobená ku dňu prevzatia predmetu leasingu, ale ku dňu uzatvorenia leasingovej zmluvy, čo ale v konaní nebolo preukázané. Rovnako pre účely naplnenia bodu 1.2.3 leasingovej zmluvy nebola podľa krajského súdu preukázaná výška, resp. spôsob výpočtu likvidných nákladov ku dňu prevzatia predmetu leasingu. S poukazom na uvedené, nebola podľa odvolacieho súdu správne vyčíslená odplata za leasing s odkazom na likvidné náklady určené vo výške ku dňu uzatvorenia leasingovej zmluvy, keď zmluvné strany si ako východiskovú výšku likvidných nákladov záväzne určili sadzbu 1,750 % a žiadna iná východisková hodnota likvidných nákladov nebola v leasingovej zmluve dohodnutá. Nemôže ísť preto na ťarchu žalobcu, ktorý v dobrej viere uzatvoril leasingovú zmluvu na základe návrhu predloženého zo strany právneho predchodcu žalovaného dňa 11.03.2009, že si neprepočítal výslednú sumu mesačnej odplaty za leasing (ktorá bola zároveň totožná so sumou uvedenou v záväznom návrhu), keď sa dôvodne domnieval, že je v súlade s predloženým záväzným návrhom, ktorý akceptoval.

6.2. S poukazom na uvedené došiel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v časti, ktorou žalobe žalobcu vyhovel, zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie a došiel k správneému právnemu záveru, že medzi stranami sporu bola uzavretá leasingová zmluva na základe záväzného návrhu právneho predchodcu žalovaného zo dňa 11.03.2009, kde bola záväzne stanovená výška likvidných nákladov 1,750 %, pričom žalovaný v rozpore so záväzným návrhom a leasingovou zmluvou účtoval žalobcovi výšku likvidných nákladov v rozsahu 2,270 % aktuálnu ku dňu uzatvorenia leasingovej zmluvy. Žalovaný sa tak bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, preto ho súd prvej inštancie správne zaviazal na vydanie takéhoto majetkového prospechu v zmysle § 451 ods. 1 OZ. Odvolací súd preto v tejto časti napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v časti výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v súvisiacom výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti jeho prvého výroku podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku I. zmenil tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/127/2019-265 zo dňa 30.6.2022 v napadnutej zaväzujúcej časti vo výroku I. zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiada, aby dovolací súd priznal žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že vady zmätočnosti procesného postupu odvolacieho súdu podľa ust. § 420 písm. f) CSP spočívajú v nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu a nevykonaní navrhovaných dôkazov.

Výklad, ktorý zaujal súd prvej inštancie a s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd smeruje podľa dovolateľa k nesprávnej transformácii variability likvidných nákladov na ich fixáciu. Žalovaný poukázal na výber z odbornej literatúry k likvidným nákladom, v konaní na súde prvej inštancie argumentoval, že variabilné zložky sa menia v čase podľa kondície makroekonomických ukazovateľov a zásahov regulačných orgánov, čo je možné preukázať výsluchom pracovníkov pôsobiacich v danom odvetví.

Výkonanie navrhovaných vyššie uvedených dôkazov, teda výberu z odbornej literatúry, a výsluchu zamestnanca žalovaného, malo podľa dovolateľa umožniť súdu úplné zistenie skutkového stavu a objasneniu princípu fungovania leasingového financovania, ozrejmiť obchodné zvyklosti zrejme pre tento druh financovania vo finančnom sektore. Dovolateľ vytýka súdu prvej inštancie, že neodôvodnene nevykonal dôkazy v konaní navrhnuté žalovaným, svoj postup odôvodnil ich nadbytočnosťou, s uvedeným sa stotožnil aj odvolací súd, pričom v kontexte takéhoto zdôvodnenia nevykonania dôkazov navrhovaných v konaní žalovaným, súd podľa dovolateľa nemohol dostatočne zistiť skutkový stav a na jeho podklade dospieť k rozhodnutiu o tom, že sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil.

Z pohľadu žalovaného mal súd prvej inštancie o návrhoch žalovaného na vykonanie dôkazov rozhodnúť

formou uznesenia o tom, že vykonanie navrhovaných dôkazov nepripúšťa a svoje rozhodnutie riadne zdôvodniť. Uvedeným spôsobom sa však súd prvej inštancie s návrhom žalovaného na vykonanie dôkazov nevysporiadal, procesne týmto spôsobom nerozhodol.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, alternatívne zamietol.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v nepreskúmateľnom rozhodnutí odvolacieho súdu, resp. v nevykonaní navrhovaných dôkazov.

14. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

15. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

16. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné,

neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalovaného považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd podľa § 387 CSP skonštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku v časti zaväzujúceho výroku I., ako i súladnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP s tým, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je podľa krajského súdu zrejмый myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovvej časti I. napadnutého rozsudku, v nadväznosti na čo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. potvrdil. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (vid uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). K posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup a rovnako tak platí, že nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok (3Obdo/4/2021).

16.1. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že zo strany odvolacieho súdu došlo iba k formálnemu potvrdeniu rozhodnutia okresného súdu, bez samostatného vysporiadania sa s odvolacími dôvodmi a vysvetlenia, prečo súd považuje podľa názoru žalovaného kľúčové dôkazy za irelevantné, s uvedeným sa dovolací súd nestotožňuje. Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovaného uviedol svoju obsahlu argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami, keď tento sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysporiadal so skutočnosťou, prečo jednotlivé dôkazy boli vykonané, ako boli vyhodnotené ako aj prečo by bolo vykonanie konkrétnych dôkazov pre rozhodnutia súdov irelevantné. Prízvukuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie nie je nedostatočné, či dokonca nepreskúmateľné. Z obsahu dovolania je zřejmé, že žalovaný ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech.

Vychádzajúc z obsahu spisu, odvolací súd podľa najvyššieho súdu dostatočne vyčerpávajúco vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie.

17. Dovolateľ tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP namieta i nevykonanie navrhovaných dôkazov ako i spôsob hodnotenia dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov.

18. V kontexte prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd prioritne uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020).

19. Z vyššie uvedenej argumentácie dovolateľa jednoznačne vyplýva nespokojnosť s priebehom dokazovania a závermi súdov nižších inštancií, a v žiadnom prípade nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý proces, nakoľko každá sporová strana mala primeranú možnosť predložiť svoje návrhy, uplatňujúc svoje práva za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje protistrana. Sporovým stranám bol počas konania vytvorený rovnaký priestor a možnosti na realizáciu ich procesných práv a plnenie ich procesných povinností (k tomu viď aj II. ÚS 121/2002).

20. K námietke dovolateľa, že konajúce súdy nezistili skutočný stav veci a nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, dovolací súd zdôrazňuje, že úlohou súdu v civilnom sporovom konaní nie je zistiť skutočný stav veci (to je úlohou súdu v mimosporových konaniach), ale v sporovom konaní - vyznačujúcom sa zásadou kontradiktórnosti - súd zisťuje skutkový stav z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany uplatnených stranami sporu včas (t. j. pri zohľadnení sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania). Uvedenými skutočnosťami je limitované aj dokazovanie v sporovom konaní, pre ktoré v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 CSP platí, že výlučne súd rozhodne, ktoré zo včas stranami sporu navrhnutých dôkazov (keďže návrh na vykonanie dokazovania predstavuje prostriedok procesného útoku a procesnej obrany) vykoná.

Dovolací súd zároveň konštatuje, že ani prípadné nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu, alebo nesprávne prijaté skutkové závery zo strany konajúcich súdov nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu. V tejto súvislosti opätovne pripomína (rovnako aj 3Obdo/40/2017, 3Obdo/52/2017, 3Obdo/17/2018 a 3Obdo/18/2018), že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

21. Dovolací súd súčasne poukazuje na skutočnosť, že v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), len nevykonanie navrhnutého dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 332/09). O uvedený prípad sa však v tu rozhodovanej veci nejedná.

V súvislosti s námietkami žalovaného v jeho dovolaní najvyšší súd uvádza nasledovné:

22. Žalovaný vytyka súdu prvej inštancie, že nevykonala dôkazy v konaní navrhnuté žalovaným. Tvrdí, že poukazoval na výber z odbornej literatúry a navrhoval výsluch zamestnanca žalovaného ohľadom variability likvidných nákladov a objasnenia princípu fungovania leasingového financovania, teda že variabilné zložky sa menia v čase podľa kondície makroekonomických ukazovateľov a zásahov regulačných orgánov, avšak súd prvej inštancie tieto dôkazy odmietol, svoj postup odôvodnil ich nadbytočnosťou, s uvedeným sa stotožnil aj odvolací súd, pričom v kontexte takéhoto zdôvodnenia nevykonania dôkazov navrhovaných v konaní žalovaným, súd podľa dovolateľa nemohol dostatočne zistiť skutkový stav.

23. Najvyšší súd zdôrazňuje, že v rozhodovanom spore rozhodnutie súdu záviselo od posúdenia otázky, v akej výške bol žalovaný oprávnený fakturovať žalobcovi odplatu za poskytnutý leasing, pričom sporná bola otázka výška jednej z troch zložiek, ktoré v súčte tvoria výšku odplaty za leasing, konkrétne otázka výšky likvidných nákladov (resp. nákladov leasingového prenajímateľa na zabezpečenie refinancovania), keď žalovaný pri určení fakturovanej odplaty za leasing vychádzal z výšky likvidných nákladov 2,270 % (platná v 13. týždni roku 2009, kedy došlo k uzatvoreniu leasingovej zmluvy (t. j. k 24. marcu 2009)), avšak žalobca vychádzal z presvedčenia, že žalovaný mal vychádzať z výšky likvidných nákladov 1,750 % (platná v 11. týždni roku 2009, ktorá bola uvedená v návrhu žalovaného na uzatvorenie leasingovej

zmluvy), a táto výška likvidných nákladov mala byť nemenná po celú dobu trvania zmluvného vzťahu. Súd oboch inštancií dali vo svojich rozhodnutiach dostatočne zreteľne do pozornosti, že v leasingovej zmluve, na rozdiel od iných kľúčových údajov týkajúcich sa leasingového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, nie je uvedená výška likvidných nákladov, a dokonca ani spôsob jej určenia. Z tohto dôvodu pri posúdení tejto otázky vychádzali z výkladových pravidiel obsiahnutých v ustanovení § 266 Obchodného zákonníka. Súd dospeli k záveru, že úmyslom žalobcu pri uzatvorení leasingovej zmluvy bolo vstúpiť do zmluvného vzťahu s právnym predchodcom žalovaného za podmienok, ktoré mu v záväznom návrhu z 11. marca 2009 garantoval právny predchodca žalovaného, čo vyplýva aj z akceptačného prejavu žalobcu z 13. marca 2009. Tým, že žalobca akceptoval záväzný návrh právneho predchodcu žalovaného z 11. marca 2009, mohol odôvodnene a legitímne predpokladať, že samotná leasingová zmluva, obsahujúca totožné údaje ako záväzný návrh, bude uzatvorená za rovnakých podmienok, aké mu garantoval právny predchodca žalovaného ako leasingový prenajímateľ.

24. Oba vo veci konajúce súdy zhodne uviedli, že pre vec zásadnou skutočnosťou je, že v leasingovej zmluve (na rozdiel od iných kľúčových údajov týkajúcich sa leasingového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným) nie je uvedená výška likvidných nákladov, a dokonca ani spôsob jej určenia.

Dovolací súd vo vzťahu k námietkam dovolateľa považuje za podstatné uviesť, že okresný súd nikdy ani nerozporoval skutočnosť, že výška likvidných nákladov sa môže meniť v závislosti od situácie na finančnom trhu, no zároveň zreteľne zdôvodnil, že určujúce je, akú výšku likvidných nákladov mohol v súlade so zmluvnými dojednaniami zahrnúť žalovaný do odplaty za leasing (bod 11.3. okres). Sám okresný súd uviedol, že nie je možné sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že pri určení odplaty za leasing je jedinou variabilnou zložkou trojmesačný EURIBOR, a že výška likvidných nákladov mala byť nemenná (12. okres). Súd prvej inštancie súčasne dodal, že v leasingovej zmluve (v bode 1.2.4.) bolo medzi stranami dojednané, že po uplynutí trojročnej viazanosti (36 mesiacov) bolo možné upraviť odplatu za leasing obsiahnutú v bode 1.2.3. zmluvy, avšak takáto úprava odplaty za leasing vyžadovala dohodu zmluvných strán (t. j. dohodu leasingového prenajímateľa a leasingového nájomcu), avšak existenciu takejto dohody o zmene odplaty za leasing strany sporu netvrdili.

Okresný súd v bode 16. dostatočne zreteľne ozrejmil, že na jednej strane síce možno akceptovať argumentačnú líniu žalovaného, že v návrhu sú uvedené likvidné náklady platné v 11. týždni, a preto prichádza do úvahy ich neskoršia zmena, avšak takýto výklad zastávaný žalovaným vo veci konajúce súdy odmietli, keďže ho vylučuje výslovný prejav vôle právneho predchodcu žalovaného, že v prípade akceptovania návrhu na uzatvorenie zmluvy do 18. marca 2009 bude právny predchodca žalovaného (a následne žalovaný) návrhom viazaný do 8. septembra 2009. Okresný súd následne taktiež dodal, že je zrejmé, že prichádza do úvahy rozdielny výklad záväznej ponuky žalovaného ohľadom výšky likvidných nákladov (pri absencii jej výslovného dojednania v následne uzatvorenej leasingovej zmluve), a to výklad, ktorý prezentuje žalovaný, že v prípade uzatvorenia zmluvy v neskoršom ako 11. týždni bol oprávnený vychádzať z neskôr platnej (vyššej) výšky likvidných nákladov, ako aj výklad zastávaný žalobcom, že v prípade akceptácie návrhu žalobcom do 18. marca 2009 bude právny predchodca žalovaného viazaný svojím návrhom (vrátane likvidných nákladov platných pre 11. týždeň) až do 8. septembra 2009. Predmetné dojednanie tak je podľa okresného súdu nevyhnutné v súlade s ustanovením § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka vykladať na ťarchu žalovaného, ako zmluvnej strany, ktorá (resp. ktorej právny predchodca) návrh na uzatvorenie leasingovej zmluvy koncipovala. Z tohto dôvodu žalovaného zaväzoval záväzný návrh jeho právneho predchodcu z 11. marca 2009 aj v časti týkajúcej sa výšky likvidných nákladov, čo znamená, že pre výpočet odplaty žalovaného bola významná výška likvidných nákladov 1,750 %, keďže po ukončení fixácie nedošlo k dohode o zmene podmienok určenia odplaty v súlade s bodom 1.2.4. leasingovej zmluvy.

Vo vzťahu k dovolacím námietkam žalovaného najvyšší súd upozorňuje na bod 17. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, kde tento dostatočne zreteľne uviedol, že rovnaká výška likvidných nákladov by zaväzovala žalovaného a aj jeho právneho predchodcu aj v situácii, ak v období medzi záväzným návrhom a samotným uzatvorením leasingovej zmluvy (medzi 11. marcom 2009 a 24. marcom 2009) došlo na finančnom trhu k zmene výšky likvidných nákladov smerom nahor. Žalovaný tak nebol oprávnený jednostranne „zmeniť pravidlá hry“ a účtovať si do odplaty za poskytnutie leasingu vyššiu výšku likvidných nákladov (t. j. vo výške 2,270 % namiesto 1,750 %), ale bol povinný rešpektovať zmluvné dojednanie so žalobcom aj v situácii, ak sa v dôsledku neskoršej zmeny na

finančnom trhu stal jeho záväzný návrh pretavený do uzatvorenej leasingovej zmluvy nevýhodnejším v porovnaní so situáciou, kedy by jeho záväzný návrh z 11. marca 2009 neexistoval. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 17.2.) teda vyplýva dostatočne zdôvodnený záver, keď uviedol, prečo by vo vzťahu k rozhodnutiu bolo navrhované dokazovanie ohľadom výpočtu financovania a určenia výšky likvidných nákladov nanajvyš nadbytočné.

Pokiaľ žalovaný vo svojom dovolaní vytýka odvolaciemu súdu, že tento v odseku 35 odôvodnenia rozsudku uvádza, že mu nebol predložený dôkaz o dohodnutom spôsobe výpočtu likvidných nákladov a na druhej strane vykonanie dôkazu, ktorým žalovaný chcel uvedené preukázať, v konaní odmietol vykonať pre jeho nadbytočnosť, najvyšší súd uvádza, že mu nie je dostatočne zrejmé, a toto nevyplýva ani z podaní žalovaného, ako by mohol výber z odbornej literatúry či výsluch zamestnanca žalovaného ohľadom variability likvidných nákladov v závislosti od situácie na medzibankovom trhu a regulácie finančného sektora v rámci Európskej únie a Slovenska preukázať existenciu konkrétne dohodnutého spôsobu výpočtu likvidných nákladov medzi žalobcom a žalovaným v Leasingovej zmluve zo dňa 24. marca 2009. Odvolací súd rovnako dostatočne v bode 35. odôvodnenia svojho rozhodnutia vysvetlil, že súdu prvej inštancie nebol predložený dôkaz o dohodnutom spôsobe výpočtu likvidných nákladov, ako ani že by ku dňu prevzatia predmetu leasingu bola percentuálna výška likvidných nákladov práve 2,270 %, nebolo možné leasingovú odplatu považovať zo strany žalovaného za správne vypočítanú a fakturovanú žalobcovi. Dodal, že súd prvej inštancie nemal preto ani povinnosť prihliadať na právnu reguláciu finančného trhu za situácie, keď žalovaný žiadnym spôsobom netvrdil a ani nepreukázal dohodnutý spôsob výpočtu likvidných nákladov, prípadne, že by bol dohodnutý akýkoľvek odkaz či už na obchodné zvyklosti, alebo na reguláciu finančného trhu. Odvolací súd napokon v bode 36. svojho rozhodnutia nanajvyš zreteľne uzavrel, že keďže s poukazom na uvedené bolo zrejmé, že v leasingovej zmluve bola dohodnutá variabilita likvidných nákladov, t.j. že likvidné náklady sa môžu meniť, avšak nebola preukázaná ich výška ku dňu prevzatia predmetu leasingu žalovaným, ako ani iná písomná dohoda o výške likvidných nákladov 2,270 %, súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevykonal navrhované dôkazy výsluchom zamestnancov žalovaného ohľadom variability likvidných nákladov v závislosti od situácie na medzibankovom trhu a regulácie finančného sektora v rámci Európskej únie a Slovenska, keďže ich možno považovať za nadbytočné. Uvedenému záveru nie je ani podľa dovolacieho súdu čo vytknúť.

25. Vo vzťahu k výhradám žalovaného ohľadom nevykonania dokazovania z výberu z odbornej literatúry zo strany vo veci konajúcich súdov dovolací súd zdôrazňuje, že uvedené je zo strany žalovaného argumentáciou novou. Vzhľadom na uvedené sa jedná o novo uplatnený prostriedok procesnej obrany žalovaným, ktorý je s poukazom na § 435 Civilného sporového poriadku neprípustný. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (k tomu vid. ust. § 366 CSP), a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne k tomu 2Obdo/97/2020, 2Obdo/3/2021, 2Obdo/57/2021). Uvedená úprava vyplýva zo zásady, že istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Výnimkou je uplatnenie skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

26. Pokiaľ žalovaný vytýka súdu prvej inštancie, že rozhodol na jedinom pojednávaní a namieta, že súd prvej inštancie mal o návrhoch žalovaného na vykonanie dôkazov rozhodnúť formou uznesenia o tom, že vykonanie navrhovaných dôkazov nepripúšťa a svoje rozhodnutie riadne zdôvodniť, k uvedenému najvyšší súd prioritne pripomína, že Civilný sporový poriadok v čl. 17 ustanovuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. V zmysle ust. § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravdla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

Podľa ust. § 182 CSP ak súd neodročí pojednávanie z dôležitých dôvodov (§ 183 CSP), pred jeho skončením je povinný vyzvať strany na zhrnutie návrhov a vyjadrení k dokazovaniu, ako aj k právnej

stránke veci. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd môže po vyjadrení strán považovať za potrebné vykonanie ďalších dôkazov a za týmto účelom pojednávanie odročí. Ak by súd vykonanie ďalších dôkazov nepovažoval za potrebné, je povinný vyhlásiť dokazovanie za skončené. Ak súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť, z akého dôvodu (pozri § 220 ods. 2 CSP).

Zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie zo dňa 2.6.2022 (od 0:53 min. nahrávky z pojednávania) jednoznačne vyplýva, prečo súd zamietol návrh žalovaného na výsluch svedka, keď súd okrem iného uviedol, že uvedené by bolo nadbytočným vo vzťahu k posúdeniu pre vec kľúčovej otázky výkladu zmluvy v kontexte k jej návrhu. Súd následne uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (od 1:08:25 min. nahrávky z pojednávania).

V rozhodnutí súd prvej inštancie (bod 17.) dostatočne zdôvodnil, prečo „...nedoplnil žalovaným navrhované dokazovanie o výsluch príslušného zamestnanca žalovaného, prípadne o stanovisko Slovenskej bankovej asociácie vo vzťahu k výpočtu financovania a k určeniu výšky likvidných nákladov, keďže takýto dôkaz by bol pre rozhodnutie súdu nadbytočný.“

Dovolací súd v zmysle vyššie uvedeného uvádza, že postupu vo veci konajúcich súdov nie je ani v tomto smere čo vytknúť.

27. Možno v zmysle vyššie uvedeného uzavrieť, že ak žalovaný vytýkal súdom nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, potom nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (napr. II. ÚS 465/2017).

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná.

29. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je podľa najvyššieho súdu dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP odmietol.

30. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, s dôrazom na skutočnosť, že žalobca si ich náhradu v dovolacom konaní neuplatnil.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.